Învaţă Biblia despre o „împăcare generală”?

SoundWords

© SoundWords, Online începând de la: 12.09.2018, Actualizat: 12.09.2018

soundwords.de/ro/a11130.html

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite şi fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacţiei noastre.

Învaţă Biblia despre o „împăcare generală”?

Ce înseamnă „împăcarea generală”? Conform acestei învăţături Hristos nu a purtat numai păcatele *credincioşilor*, ci şi păcatele *tuturor oamenilor*; însă mulţi nu primesc oferta iertării păcatelor şi de aceea vor merge în pierzare. Uneori se foloseşte în sprijinul acestor gânduri imaginea unui cec în alb, pe care Hristos l-ar fi dat fiecărui om, dar pe care nu fiecare om îl onorează. Adepţii „împăcării generale” nu sunt totdeauna adepţi ai împăcării tuturor oamenilor; ei cred pe deplin în pedeapsa veşnică. Invers, toţi adepţii împăcării tuturor oamenilor cred obligatoriu şi într-o „împăcare generală”, în afara de aceia care presupun că s-ar putea contribui cu ceva la mântuire (cu toate că ei niciodată nu s-ar exprima aşa!), prin faptul că porţi pedeapsa prin judecată pentru propriile păcate.

„Împăcarea generală” este o treaptă premergătoare spre împăcarea tuturor oamenilor şi are consecinţe asemănătoare. Tema „împăcarea generală” se întâlneşte foarte des în vorbirea obişnuită şi în propovăduirea Cuvântului chiar şi în bisericile fidele Bibliei, parţial promovată prin cântări corespunzătoare. Se spune, Hristos a luat asupra Sa toate păcatele tuturor oamenilor, şi de aceea nimeni nu trebuie să piară din cauza propriilor păcate. Dacă cineva merge în pierzare, atunci numai din cauza propriei *necredinţe*; ca argument se citează Ioan 3.18[1]. Dar necredinţa este de asemenea păcat (Evrei 3.12[2])! A purtat Hristos *toate* păcatele minus *un singur* păcat, şi anume acela al necredinţei?

Să mori în propriile păcate?

Vrem să cercetăm „împăcarea generală” pe baza Bibliei. Dar mai înainte o întrebare: Dacă Hristos a purtat cu adevărat păcatele *tuturor* oamenilor, pentru ce atunci ar trebui ca oamenii să mai fie judecaţi? Biblia spune însă că va fi o judecată finală a celor necredincioşi.[3] În Apocalipsa 20.12,13 se spune, că „morţii vor fi judecaţi … potrivit faptele lor”. Aceasta înseamnă deci: cei necredincioşi vor trebui să poarte ei înşişi pedeapsa pentru păcatele lor. Evident Hristos nu a purtat păcatele lor, căci altfel nu ar trebui să

fie judecaţi *potrivit faptelor lor.* (compară cu Romani 2.6; 2 Corinteni 5.10; 11.15; Coloseni 3.5,6; Iuda 15). Şi cine ar mai trebui să moară în păcatele lui, dacă Hristos a purtat deja păcatele *tuturor* oamenilor? „De aceea v-am spus că *veţi muri în păcatele voastre*; căci dacă nu credeţi că Eu sunt, *veţi muri în păcatele voastre*" (Ioan 8.24). Nu este Dumnezeu vrednic de crezare?

Dacă totuşi vor fi judecaţi oameni, cu toate că Hristos (conform învăţăturii despre împăcarea generală) a purtat păcatele lor, atunci în cele din urmă Dumnezeu ar pedepsi păcatele de două ori: o dată în Hristos, şi a doua oară omul însuşi ar trebui să sufere pentru ele în judecată. Este însă un principiu al lui Dumnezeu, că El nu mai revine la păcatele care au fost deja ispăşite. El nu le mai scoate la iveală, ele au fost aruncate „în adâncimile mării", şi El le-a îndepărtat atât de mult de la El, „cât este răsăritul de apus" (Mica 9.19; Psalmul 103.12; compară şi cu Evrei 8.12; 9.12; 10.10; Isaia 43.25). Dacă cu toate acestea Dumnezeu ar acuza pe credincios de păcatele pe care Hristos le-a ispăşit deja, El nu ar fi demn de încredere, şi nu s-ar putea baza pe Cuvântul Său.

Trebuie credincioşii să mai poarte totuşi pedeapsa pentru vina lor?

În afară de aceasta, dacă la sfârşit Dumnezeu (contrar făgăduinţei din Cuvântul Său) pune în sarcina necredincioşilor păcate pentru care Hristos la cruce a purtat pedeapsa, după cum se presupune, şi îi pedepseşte încă o dată pentru ele – atunci, ce face pe credincios aşa de sigur, că el nu va mai fi pedepsit pentru vina sa? Prin aceasta siguranţa mântuirii ar fi chiar pentru timpul nostru imposibilă în cer. Noi niciodată nu am putea fi siguri, că Dumnezeu totuşi nu ne va pedepsi cândva pentru păcatele noastre. – Deseori mulţi nu sunt siguri de consecinţele învăţăturii împăcării generale, însă tocmai acestea sunt consecinţele, dacă această învăţătură este gândită până la capăt. S-ar putea ca împăcarea generală să fie considerată „umană", dar nu este vorba de noi şi de simţămintele noastre, ci de Dumnezeu.

Unii corinteni afirmau că „nu este o înviere a morţilor". Pavel le-a

prezentat consecinţele acestui gând, conducându-i până la abisul afirmaţiei lor, spunându-le: „Dacă numai în viaţa aceasta ne-am pus nădejdea în Hristos, atunci suntem cei mai de plâns dintre oameni” (1 Corinteni 15.12-19). Probabil corintenii au replicat imediat: dar noi nicidecum nu am afirmat, că noi credem în Hristos numai pentru viaţa aceasta. – Desigur, aceasta este adevărat, dar cu toate acestea Pavel i-a condus până la abisul afirmaţiei lor, pentru ca prin aceasta ei să recunoască profunzimea nebuniei lor.

Unii adepţi ai împăcării generale sau ai împăcării tuturor oamenilor vor reproşa probabil: multe din cele care sunt scrise aici, noi nicidecum nu le învăţăm. – S-ar putea să fie aşa. Dar sunt ei conştienţi că învăţătura lor conduce tocmai la aceasta?

Kelly a scris:

> Dacă Domnul ar fi ispăşit păcatele lumii întregi, atunci toată lumea ar veni în cer! Dacă El le-ar fi purtat păcatele în acelaşi fel cum le-a purtat pe ale noastre, ce ar mai avea atunci Dumnezeu să reproşeze lumii?[4]

A murit Hristos numai pentru cei aleşi?

Învăţătura calviniştilor, Hristos ar fi murit numai pentru cei aleşi, arată cealaltă extremă. Scriptura spune clar: Hristos a murit pentru *toţi*, El a plătit preţul de răscumpărare pentru *toţi* oamenii. Cuvântul „toţi” nu poate fi limitat numai la „toţi aleşii”, aşa cum fac calviniştii. Sfânta Scriptură spune foarte clar: „Căci dragostea lui Hristos ne constrânge, încât socotim că, dacă Unul *a murit pentru toţi*, toţi deci au murit. Şi El *a murit pentru toţi*, pentru ca cei care trăiesc să nu mai trăiască pentru ei înşişi, ci pentru Cel care a murit şi a înviat pentru ei” (2 Corinteni 5.14,15). Locul acesta arată foarte clar, că Hristos a murit realmente *pentru toţi oamenii* şi nu numai pentru o grupă aleasă.

Calviniştii delimitează dimensiunea lucrării de răscumpărare făcută de Hristos, prin aceea că *limitează* valabilitatea morţii lui Hristos la unii oameni, şi anume la „cei aleşi”. Dacă dimpotrivă cine atârnă de învăţătura împăcării generale, acela cade în extrema cealaltă,

acordând dimensiune *mult prea mare* Purtătorului păcatelor pe cruce: din faptul că Hristos a murit *pentru toţi oamenii*, el deduce în mod fals, că Hristos ar fi murit şi *pentru păcatele* tuturor oamenilor sau că El ar fi purtat pe cruce păcatele *tuturor* oamenilor. Scriptura nu se exprimă în felul acesta. Este bine dacă rămânem la ceea ce spune Scriptura. „A murit pentru toţi" nu înseamnă că Hristos a murit şi *pentru păcatele* tuturor oamenilor. Este o mare diferenţă.

Cuvântul în limba greacă folosit în 2 Corinteni 5.14,15 pentru „pentru" *[hyper]* înseamnă: „cu privire la, spre avantajul, în favoarea". Însă Hristos nu a murit numai pentru *toţi* oamenii, El a plătit şi preţul de răscumpărare cu privire la *toţi* oamenii: „... Hristos Isus, care S-a dat pe Sine Însuşi ca preţ de răscumpărare pentru toţi *[hyper]*" (1 Timotei 2.5,6). Aceasta înseamnă: fiecare poate veni, drumul este liber, omul nu are nici o dezvinovăţire să nu vină. Deoarece fiecare poate veni, mesajul lui Dumnezeu se adresează *tuturor* oamenilor: „Împăcaţi-vă cu Dumnezeu!" (2 Corinteni 5.20). Nimeni nu poate spune: eu nu fac parte dintre cei aleşi, de aceea nu pot veni, de aceea oferta mântuirii nu este valabilă pentru mine.

Că Hristos a plătit *preţul de răscumpărare* pentru toţi oamenii, desigur aceasta nu include, că prin aceasta El a plătit şi *păcatele* tuturor oamenilor. În privinţa aceasta nu ar trebui să mergem mai departe decât spune Scriptura. Nu este nici măcar un singur loc în Biblie, care spune, că Hristos ar fi purtat *păcatele* tuturor oamenilor. Dacă Hristos ar fi purtat realmente păcatele tuturor oamenilor, atunci în final, drept consecinţă, *toţi* oamenii vor fi împăcaţi (ceea ce învaţă doctrina împăcării tuturor oamenilor).[5]

În continuare câteva locuri din Biblie referitoare la această temă:

- **Isaia 53.12:** De aceea Îi voi da partea Lui la un loc cu cei mari (textual**: cei mulţi**), şi va împărţi prada cu cei puternici, pentru că S-a dat pe Sine Însuşi la moarte şi a fost pus în numărul celor fărădelege, pentru că a purtat păcatele **multora** şi S-a rugat pentru cei vinovaţi.

Din context rezultă că „mulţi" sunt iudeii convertiţi.

- **Marcu 10.45:** Căci Fiul Omului n-a venit să I Se slujească, ci El să slujească, şi să-Şi dea viaţa răscumpărare **pentru mulţi**.

- **Matei 20.28:** Pentru că nici Fiul Omului n-a venit să I Se slujească, ci El să slujească şi să-Şi dea viaţa ca răscumpărare **pentru mulţi**.

- **Matei 26.28:** … căci acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou, care se varsă **pentru mulţi**, spre iertarea păcatelor. [vezi şi Marcu 14.24].

- **Evrei 9.28:** … tot aşa, Hristos, după ce S-a adus jertfă o singură dată, ca să poarte păcatele **multora**, Se va arăta a doua oară, nu în vederea păcatului, ca să aducă mântuirea celor ce-L aşteaptă.

- **1 Petru 2.24:** El a purtat păcatele **noastre** în trupul Său pe lemn, pentru ca noi, fiind morţi faţă de păcate, să trăim pentru neprihănire; prin rănile Lui aţi fost vindecaţi.

Din context rezultă clar, că „păcatele noastre" în 1 Petru 2.24 sunt păcatele acelora care au crezut.[6]

- **Ioan 1.29:** A doua zi, Ioan a văzut pe Isus venind la el, şi a zis: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul [la singular] lumii!"

Să observăm, că nu se spune „care ridică păcatele [la plural] lumii"! Realmente Hristos prin lucrarea Sa la cruce a pus baza pentru ca odată problema păcatului (păcat, ca principiu rău) să poată fi îndepărtat din cosmos.

- **1 Ioan 2.2:** El este jertfa de ispăşire pentru păcatele noastre; şi nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi

[textual: ci şi pentru lumea întreagă].

În textul original în limba greacă nu se spune „pentru *păcatele* lumii întregi”! Într-adevăr aşa se prezintă de unele traduceri (traducându-se: „pentru ale întregii lumi”), dar în textul original nu stă nici „cele ale” şi nici „păcatele lumii”. Traducătorii au considerat aici că trebuie să adauge ceva pentru o înţelegere mai bună; din păcate acest adaos contribuie la derutare.

- **Ioan 8.24:** De aceea vă spun că veţi muri în păcatele voastre; căci, dacă nu credeţi că Eu sunt, **veţi muri în păcatele voastre**.

Dacă un om poate muri în păcatele lui, atunci evident Hristos nu a murit pentru păcatele tuturor oamenilor.

- **Apocalipsa 20.13:** Marea a dat înapoi pe morţii care erau în ea, moartea şi Locuinţa morţilor au dat înapoi pe morţii care erau în ele. **Fiecare a fost judecat după faptele lui**.

Dacă oamenii vor fi judecaţi după faptele lor, atunci evident Hristos nu a purtat păcatele acestor oameni.

Fondul de cântări

La sfârşitul acestui capitol un cuvânt despre fondul de cântări actual. În diferite grupe, cercuri şi biserici se cântă din cărţi de cântări în care se găsesc gânduri nebiblice în textul cântării. Vrem să arătăm aici pe scurt cum de exemplu învăţătura despre „împăcarea generală” (că Hristos ar fi purtat vina/păcatele tuturor oamenilor) a câştigat deja teren în unele cântări şi prin aceasta influenţează gândirea şi convingerea noastră. Nu imputăm autorilor textelor cântărilor că ei răspândesc intenţionat această învăţătură, însă probabil ei nu sunt totdeauna în clar de efectul afirmaţiilor textelor lor.

Pe baza unor texte de cântare vrem să arătăm cum părerea despre împăcarea generală este transportată în capetele noastre aproape pe neobservate şi deseori neluată în seamă de noi. Multe învăţături

pot câştiga teren numai pentru că se cântă mereu cântările şi prin reluarea permanentă se cuibăreşte în capete o convingere despre conţinutul cântat. Probabil vor fi puţini cei care vor lua un studiu doctrinar la o anumită temă, dar ei cântă în fiecare duminică (şi în alte timpuri) cântări, la al căror conţinut profund de multe ori nici nu s-au gândit temeinic. Noi toţi am procedat aşa.

Găsim învăţătura despre „împăcarea generală" de exemplu în cântările următoare:

- „Tu pentru mine-ai mers la Golgota" (cântarea 519 din GL, strofa 2): „Cunună de spini ai purtat, / iar Dumnezeu Şi-a ascuns faţa, / când *vina lumii ai luat*, / şi vina mea, şi Ţi-ai dat viaţa."
- „Isus a venit" (cântarea 237 din GL, strofa 3): „Isus a venit, jertfă pentru păcate; / *Păcatele lumii întregi* le poartă Mielul acesta, pe toate."
- „Priviţi aici, Robul Său" (Cântarea 338 din L., strofa 3): „Adevărat, fărădelegile El le-a purtat, / *a lumii-ntreagă vină,* asupra Sa a luat."[7]

Cei care poartă răspunderea în Biserică fac bine dacă ar verifica cântările, care se cântă, în ceea ce priveşte conţinutul lor doctrinar şi corectitudinea lor din punct de vedere biblic. Aceasta nu este nicidecum despicarea firului de păr în patru, ci face parte din responsabilitatea lor de a bara pătrunderea învăţăturilor false. În afară de aceasta nu vrem să uităm nici faptul că noi trebuie să adorăm pe Tatăl „în Duh *şi adevăr*" (Ioan 4.23,24). Ceea ce noi vrem să aducem Tatălui în adorare prin Duhul ar trebui să corespundă totdeauna adevărului revelat în Cuvântul lui Dumnezeu. Dumnezeu, Tatăl nostru, va avea cu siguranţă foarte multă răbdare cu necunoaşterea, dar ce pagubă este dacă noi *nu vrem* să ne facem gânduri cu privire la afirmaţiile (dubioase) ale textelor, ci trecem simplu superficial peste aceste lucruri, după moto „Ce contează, în rest este o cântare frumoasă, şi eu am cântat-o totdeauna cu plăcere". O astfel de atitudine lăuntrică nu cade de acord cu o adorarea „în Duh şi adevăr", despre care Domnul nostru Însuşi vorbeşte (compară cu Ioan 4). De altfel Domnul Isus nu vorbeşte cu teologul Nicodim despre felul corect, voit de Dumnezeu

al adorării, ci cu o persoană care nu era teolog: cu femeia păcătoasă de la fântâna lui Iacov. Deci aceste lucruri nu sunt (numai) pentru cei cu pregătire teologică sau pentru cei interesaţi sau pentru fraţii în vârstă de peste şaizeci de ani, ci ele privesc pe fiecare creştin credincios, care doreşte să adore pe Tatăl sincer şi corect – căci a fi spiritual niciodată nu este o problemă de inteligenţă sau experienţă!

Adnotare

[1] „Cine crede în El nu este judecat; dar cine nu crede, a şi fost judecat, pentru că n-a crezut în Numele singurului Fiu al lui Dumnezeu."

[2] „Luaţi seama, fraţilor, ca nici unul dintre voi să aibă o inimă rea a necredinţei, îndepărtându-se de Dumnezeul cel viu."

[3] În contrast cu necredincioşii, credincioşii nu vin la judecată. „Cine aude cuvântul Meu şi crede în Cel care M-a trimis are viaţa veşnică şi nu vine la judecată" (Ioan 5.24).

[4] W. Kelly, *Was von Anfang an war*, Schwelm (Heijkoop-Verlag), pag. 75-79. Vezi şi articolul „Starb Christus für die Sünden der ganzen Welt?" de W. Kelly pe http://www.soundwords.de/artikel.asp?id=605, tradus pe http://www.mesagerul-crestin.net/CB_NT/HTM/A_murit_Hristos_pentru_pacatele_lumii_intregi.htm.

[5] Pentru aprofundare vezi şi articolul. W. Kelly, *„A murit Hristos pentru păcatele lumii întregi".*

[6] Cele spuse sunt valabile şi pentru „nelegiuirea *noastră* a tuturor" din Isaia 53.6, un verset, care de asemenea este folosit ca să sprijine părerea împăcării generale: „Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor".

[7] Şi alte cântări lasă să se presupună că compozitorii cântărilor sunt adepţii acestei învăţături, respectiv au fost sau cel puţin nu sunt sau nu au fost în clar cu privire la însemnătatea afirmaţiilor lor. De exemplu: Inimile noastre aparţin cu totul Omului de pe Golgota, / care în durerile amare ale morţii a văzut taina lui Dumnezeu, / Taina judecăţii *vinii tuturor oamenilor*, / Taina luminii noi venită din plăcerea Tatălui" (cântarea 287 din GL). În cântarea, „Ei au legat mâinile lui Isus" (cântarea 29 din L.) se spune: „Pe El era *toată vina*", şi în cântarea „Dorinţa mea de a Te lăuda" se spune: „Tu *ai achitat orice vină* şi Te-ai gândit şi la mine" (cântarea 341 din L).

Tradus de la: Allgemeine Versöhnung (5)

Traducere: Ion Simionescu